

† C O R N E L I U

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU,

EPISCOP AL STRĂVECHII EPISCOPII
A HUȘILOR,

**Iubitorului de Hristos cler, tuturor
viețuitorilor sfințelor mănăstiri și la toți bine-
credincioșii creștini,**

**Har, milă, pace și mângâiere de la Iisus
Mântuitorul nostru, biruitorul morții, iar de
la noi bucurie și binecuvântare!**

Hristos a Înviat!

In noaptea care se apropia de sfârșit vestind venirea zorilor unei zile noi, Îngerul Domnului coboară din ceruri și de pe mormântul întunecat din afara Ierusalimului, dă la o parte piatra grea ce acoperea viața, întâmpinând pe sfințele femei purtătoare de mir ce veniseră la mormânt încă întuneric fiind (**Matei 28, 2**), cu mângâietoarele cuvinte:

„Hristos a Înviat! Nu este aici, priviți locul de îngropare, mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că a înviat din morți și îl veți vedea așa după cum v-a spus El“ (**Marcu 16, 6-7**).

Sfintele Evanghelii relatează momentele ulterioare Învierii Domnului, ale întâlnirii Celui mort și înviat cu cei ce I-au slujit și I-au fost alături, marea majoritate a acestor evenimente istorice fiind întâmplate în clipa hotarului dintre noapte și zi, deoarece Învierea Domnului petrecută după miezul nopții întunecoase și plină de apăsarea tragediei petrecute în vinerea mare, biruie prin lumină, bucurie și mângâiere, întunericul, tristețea și durerea pe care le trăia omenirea sub povara păcatului și a morții.

Dacă pe muntele Taborului când Domnul S-a schimbat la Față, lumina a strălucit pe vârful muntelui, acum din mormânt în centrul pământului, lumina biruind întunericul a strălucit în mijlocul celor care dormeau în țărâna lui, așteptând ziua Învierii.

Îngerul Domnului face cunoscută Învierea Mântuitorului prin semnele vizibile și prin cuvântul Său. „*Veniți de vedeți locul unde a zăcut, nu este aici, ci a înviat*“ (**Matei 28, 6**). „*De ce căutați pe Cel viu între cei morți ?*“ (**Luca 24, 5**).

După Înviere, Hristos Domnul se va arăta cu trupul ce purta urmele Patimilor, spre convingere și încredințare, însă mărturisirea Învierii constituie mereu un act de credință.

Prezența puterilor cerești la mormântul Învierii marchează ștergerea hotarului dintre lumea cerească și cea pământească.

Vestea Învierii aduce bucurie mare, căci primele martore ale întâlnirii cu îngerul Domnului, primesc misiunea de a vesti Învierea și de a aduce mângâiere celor cuprinși de întristare. Pe drum le întâmpină Domnul cel înviat din morți aducându-le mângâiere și bucurie. „*Nu vă temeți, Bucurați-Vă!*“ (**Matei 28, 9**). Acestea sunt primele cuvinte pe care Domnul le rostește după revenirea Sa din lumea mare și veche a celor adormiți.

Lumea în care trăim și noi, datorită necredinței și îndepărtării de Dumnezeu, supusă dezastrelor și încercărilor, este dominată de teamă și de spectrul morții. Acestei lumi, nouă tuturor, Mântuitorul ne vorbește: „*Nu vă temeți, Bucurați-Vă, Eu am biruit lumea*“ (**Ioan 16, 33**).

Prin moartea și Învierea Domnului, duhul întunericului și al minciunii a fost biruit, însă acest duh se pare că și astăzi ca și atunci încearcă să provoace omenirea la îndoială și neîncredere, arma lui fiind minciuna adaptată la diferite epoci și mentalități, propagată pe orice cale și prin orice mijloc.

Deși seamănă ura și neîncrederea, teama și tristețea, biruința Învierii Domnului devine și biruința noastră a celor ce credem și mărturisim că Domnul cu adevărat a înviat și că S-a arătat petrecând cu ei timp de 40 de zile, învățându-i să

păzească toate câte El le-a poruncit. El se arată cu trupul pentru a-i încredința de Înviere și pentru a face un pogorământ față de noi, dându-ne posibilitatea nouă muritorilor de a-L recunoaște în cadrul condiției noastre umane limitate.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că: „Mântuitorul Iisus Hristos a refăcut chipul divin din om, lepădând în mormânt în dimineața Învierii, trăsătura pătimitoare a firii umane, ultima consecință a căderii lui“ (Teologia învierii în opera Sf. Maxim Mărturisitorul, în „Studii teologice“, XX, 1968, nr. 7-8, p. 520).

Prin Învierea Sa din morți, Mântuitorul Iisus Hristos a făcut posibilă întemeierea Bisericii prin trimiterea Sfântului Duh în lume, punând temelii Împărăției Sale veșnice din care vor face parte toți ce vor crede și vor mărturisi Învierea Lui. El rămâne prezent cu trupul după Înviere, 40 de zile pe pământ, spre a iniția prefacerea întregii creații, de a o face capabilă să intre în noua Sa împărăție veșnică, iar după Înălțarea Sa la ceruri, va rămâne așa cum ne-a promis, până la sfârșitul veacurilor, veșnic prezent în Sfânta Euharistie (Împărtășanie) pe altarele sfințelor biserici și în ființa celor care se împărtășesc cu Trupul și Sângele Lui.

Învierea Domnului biruiește și nimicește lumea aceasta aflată în mormânt și o descoperă ca lumină și mângâiere veșnică.

Dreptmăritori creștini, fii și fiice ale Sfintei noastre Biserici,

Fiecare clipă a vieții noastre este marcată de multă suferință. Aceasta are diferite origini, este provocată de păcatele noastre, de indiferența noastră, de necredința noastră, de noi înșine. Și astfel lumea a devenit o mare infinită de tristețe și suferință. În fiecare zi, noi morminte acopăr trupurile celor care au fost printre noi, dar care repede pleacă din această lume în veșnicie, *„unde nu mai este durere, întristare și nici suspin, ci viață fără de sfârșit“* (**Rânduiala înmormântării**).

Drumul crucii și suferința, se repetă în viața fiecăruia dintre noi. Mulți dintre semenii noștri sunt uitați, singuri, plini de durere, așteaptă clipa izbăvirii. Tuturor acestora, astăzi strălucește lumina din mormântul Învierii, cu îndemnul Mântuitorului: *„Nu vă temeți!“*.

El este cu noi dându-ne puterea biruinței și bucuria Sfintelor Paști, dacă-L căutăm și ne încredințăm Lui *„pe noi înșine și toată viața noastră“*.

Omenirea a început să trăiască semnele apropiate ale sfârșitului ei, așa cum însuși Domnul ne-a învățat: *„Când veți vedea toate acestea (cutremure mari, războaie, prooroci mincinoși, lepădare de credință, ură și luptă pentru a stăpâni) să știți că sfârșitul este aproape“* (**Matei 24, 33**).

Într-o zi toți vom pleca din această lume, de aceea este urgent să ne întoarcem cu credință către Domnul și Mântuitorul nostru, de a-L întâmpina după Înviere și a ne bucura de mângâierea Lui. „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*“ (**Matei 11, 28**).

În Biserica Lui cea Sfântă, găsim adevărata mângâiere, aici aflăm calea cea dreaptă și numai aici ni se dăruiește viața și nemurirea.

După zilele de iarnă cu nopți lungi și friguroase, odată cu primăvara ne întâmpină și Învierea Domnului, Cel care ne-a trecut din moarte la viață și de pe pământ la cer.

Cei plecați dintre noi așteaptă vizita noastră, să nu-i uităm, să le păstrăm amintirea prin rugăciune, să le îngrijim locurile de odihnă purtând și aducând cu noi lumina Învierii, sensul credinței noastre.

În ziua de Paști, după zile de dureri și tristețe, să ne bucurăm, unul pe altul să ne îmbrățișăm, să iertăm toate pentru Înviere, să vizităm pe cei bătrâni, singuri, bolnavi, căci în ei suferă tainic însuși Mântuitorul Cel mort și înviat, Care a biruit durerile morții pentru totdeauna.

Împreună cu îngerul Cel ce a coborât din cer și a răsturnat piatra cea mare a mormântului, vă vestesc tuturor: „*Hristos a Înviat! Bucurați-vă și trăiți după voia Lui!*“, făcându-vă următori ai Sfintei Învieri, purtați-vă ca fii ai luminii umblând în pace și îndelungă răbdare, căci venirea

Domnului se apropie! „*Fericiți cei chemați la ospățul Stăpânului!*“.

Către Domnul Cel mort și înviat, Care ne dă puterea biruinței asupra răului, fierbinte rugător,

† **CORNELIU**

EPISCOPUL HUȘILOR

ÎNSEMNĂRI
